

Aşkın Gücü Final

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Temmuz 2014

2. Bölüm:

Belli belirsiz iki damla yaş süzüldü gözlerinden Rıza Efendinin. Öylece kaldı gittiği yerde. Allah'tan gören yoktu bu sicim yaşları.

Kolay kolay ağlamazdı oysa. Ne acılardan geçmişti de bu denli koyuvermemişti kendini.

Ne arkasından kulağına çalınana kahkahalar onu yerin dibine geçirmişti ne de o aşık beyanları insanların: Umarsızca ve insafsızca duyduğu ve yaşadığı her ne ise...

Necla az buz çaba sarf etmemişti doğrusu ailesi ve Rıza Efendi arasında kaldığı o çıkmazdaki dengeyi tutturabilmek adına. Az mücadele vermeyişti ailesini ikna edene değin. Allem etmiş kalem etmiş ne mücadelecilik kimliğinden ödün vermişti ne de kocasından vazgeçebilmişti.

Sonuç itibarıyla yüreğinin yarısı ailesine aitti ve tüm varlığıyla ve ruhuyla sevdiği adama ait. Derken meyvelerini toplamaya başlamıştı Necla. Kocaman bir aile olmuşlardı nihayetinde, sıcak ve birbirini sevip kabullenmiş bir ailenin yegâne fertleri.

Çocuklarının olup olmaması o kadar da önemli değildi diğer yandan. İlerleyen zamana bırakmışlardı bu süreci ve tüm kalpleri ile Allah'a teslim olmuşlardı. Ellerindeki servet onlara yetiyordu. Sevginin gücü, aşkın kazanımı ve toparlanmış koca bir aile.

Mutluydular ve ötesi hiçbir önem teşkil etmiyordu. Zaman da önemini yitiriyordu bir arada iken ve mekân da...

Ne onurundan ne de gururundan taviz verirdi Rıza Efendi ve yine koruyordu kararlılığını ve tek kuruş dahi talep etmiyordu Necla'nın ailesinden. İhtiyaçları olan tek şey birbirlerine duydukları güven ve sevgi olduktan sonra ne derece önemli olabilirdi ki geride kalan teferruat.

Hani yaralı kalbi az darbe almamıştı hele ki Necla ile olan birlikteliklerinin ilk zamanlarında. Eksikliği yoktu Rıza Efendinin bilakis öylesine yüklü idi ki gerek kalbi gerekse ruhu üstelik kimselerin olmadığı kadar...

Her şey yolunda giderken Necla sızlanmaya başladı durduk yerde. Sevdiği kadının yerli yersiz serzenişleri yüzünden durduk yerde huzurları kaçmaya başlamıştı. İlk günlerindeki heyecan belli belirsiz sönüyordu günden güne. Belli ki alıştığı düzeni ve ailesinin maddi imkânlarını özlemişti genç kadın. Bu

ani değişim bir anda yerini huzursuzluğa ve tartişmalara bıraktı. Necla bir çıkmaza girmişti adeta ve derken suçlamaya başladı kocasını. "Varsa yoksa gururun önde gidiyor, Rıza." Diyordu da başka bir şey demiyordu. Özellikle bebeğinin kaybindan sonra içine düştüğü boşlukta en büyük pay Rıza Efendinin idi onun nazarında. Suçladığı yetmezmiş gibi bu sefer ne var ne yok sorgulamaya başladı adamı. Bu sefer de mesleğine atıfta bulunmaya başlamıştı. Neredeyse mesleğini bırakması gerektiğini savunacak kadar ileri götürdü bu çözümsüz tartişmaları. Neredeyse kadın müşterilerinden kıskanır oldu.

Ahengini yitirmeye başlamıştı küçük ama engin diye addettikleri o yuvaları. Alışkanlıkları, ihtiyaçları bir anda artmaya ve değişmeye başlamıştı. Sık sık ailesinin yanına gidip günlerce eve dönmediği oluyordu Necla'nın. Uğrasa bile ne tek kelime konuşuyorlardı ne de birbirlerinin yüzlerine bakıyorlardı. Zaman içinde değişen duygu ve düşünceler aralarına öylesine bir set çekmişti ki sevginin yerini hırs inancın yerini isyan almıştı.

Eşsiz bir rüyadan kâbusa yönelmişti yaşadıkları. Terk edilmişliğin eşliğindeki adamı en çok yıkan Necla'daki bu ani değişimdi. Alışkındı yalnızlığa ama sevdiği kadının onu bu şekilde incitmesi dayanılmazdı onca yaşanmışlığa rağmen. Yer değiştiren duygular, körelmiş istekler ve nihayetinde sona dayanan engellenmiş hayatları.

Tek celsede boşandılar üstelik birbirlerinden hiçbir şey talep etmeden. Talep ettikleri ve sundukları o sonsuz sevgi bir anda yitirmişti eşsiz büyüsünü. Rıza Efendinin aldığı hasar ne kelimelerle dile gelirdi ne de anlaşılırdı hele ki Necla'nın bu ketum ve duyarsız ruh hali perişan etmişti adamı.

Göz görmese de gönül katlanmıyordu işte. Onca uzağındaydı artık Necla ama ihtimaller, çelişkiler ve yıkım onarılmazdı ve bir o kadar tarifi mümkünsüz bir yıkım. Ayrılmalarının üzerinden kısa bir zaman geçmişti ki yeni bir birlikteliğe adım attı Necla. Bu seferki seçimi aile eşrafından ve tanıdıkları bir dostlarının vasıtasıyla olmuştu.

Talihsizliğinin yanı sıra şimdi de bir ihanetle sınanıyordu Rıza Efendi. Her şeyi dışarıdan izliyordu: Tepki vermeden ama için için yanarak. Tam anlamıyla ruhu iflas etmişti. Ve eşlik eden bedeni de günden güne tükeniyordu. Sonunda Necla'nın dediği olmuştu ister istemez ve mesleğini de elinin tersiyle itmişti adam. Ne dükkâna uğruyordu ne de tek kelime ediyordu dostlarıyla. Çöküşün eşliğinde hatta uçurumun tam da dibindeydi.

Ve derken Necla'yı da görmez oldu hatta hakkında söylenen ne varsa duymazdan gelmeye başladı. Hoş kelimeler söylemiyordu ahvali Necla hakkında.

3. Bölüm:

Tüm hazırlığı tamamdı artık adamın. Her şey yerli yerindeydi ve her şey olması gerektiği gibi

sonlandırılacaktı.

Sabah ezanıyla birlikte namazını kılıp çekildi köşesine.

Onca gel- git yaşıyordu ki zihnen ve manen. Bir yanda kaybettikleri ve bir yanda Allah'a olan sonsuz sevgi ve inancı. Yine de yetmiyordu ona. Ne kadının gidişini kabullenebiliyordu ne de ihanetini.

Ne yapması gerektiğini biliyordu artık. İnsanlara ve sevdaya dair tüm inancını yitirmişti.

Girdiği mutfakta son bir kez baktı etrafına. Necla'nın elleriyle düzenlediği rafa baktı ve çerçevede gülümseyen o iki aşığa. Nasıl da gülüyordu gözlerinin içleri.

Tüm düşünceleri bertaraf etti bir anda. Ve son durağı olacak yatak odasına yöneldi. Usulca çekmeceyi açtı. Herkesten hatta Necla'dan bile sakladığı silahı buldu çekmecenin dibinde. Titreyen elleriyle kavradı.

Yalnızdı yine dünyaya ilk gözlerini açtığı günkü kadar yalnız. Okulda terk edilmişliğin ve aşağılanmanın verdiği eziklikle yaşadığı o yalnızlık kadar yalnız.

Ağır bir karşılık ödemişti onca sevgi ve güven duygusunun neticesinde. Vebali çok ama çok ağır olacaktı hatta olmuştu da hem de tahminlerin çok ötesinde. İlk günahı olacaktı bu, Rıza Efendinin ama işleyip işleyeceği en büyük günah. Sebebi kim ya da ne olursa olsun tüm günah ona aitti.

Bir diğer çerçevedeki resme ilişti gözü yine. Son bir kez sesini duymayı nasıl da isterdi. Her şeye ve tüm olanlara rağmen tek kelime daha duymadan gitmek istemiyordu bu dünyadan. Tamamen bilincini yitirmiş bir şekilde telefonu aldı eline.

Yaşadığı acıyı aksettirmek ya da yaşatmak ne derece doğru ya da mümkün olabilirdi ki Necla'yla konuşurken. Yine de duyacağı son sesin sahibinin o olduğunu bilmek bile iyi hissettirdi kendini. Ve yolculuğunu böyle nihayetlendirecekti. Kendine asla ve asla bir yer bulamadığı dünyada kim ağlayacaktı ki arkasından.

Acaba Necla nasıl tepki verecekti onun aradığını öğrendiğinde. Onca ihanete ve acıya rağmen belli belirsiz gülümsedi kadını düşününce. Oysa çoktan gitmişti üstelik bir daha geri gelmemek üzere.

Çok düşünmüştü kapısına gidip yalvarmayı ve çareler aramıştı ve bir o kadar da inandırmaya çalışmıştı kendisini olur mu olmaz mı diye. Bu saatten sonra hiçbir şeyin önemi yoktu nazarında. Ne kendine yedirirdi ne de gider yalvarırdı geri dönsün diye.

Sevgisini içinde saklaya saklaya hazırды terk etmeye yaşadığı terk edilmişliğin ardından.

Her Şeye rağmen tek bir ümit bile yeterdi Necla'nın geri döneceğine dair. Ama biliyordu ki daha iyilerini hak ediyordu kadın.

Hep gururu engel olmuştu ona gidip yalvarmamak adına ama tek bir ışık görseydi çoktan kapısına gidip yalvarmıştı.

Sıcak havaya rağmen titriyordu ölümün nefesini ensesinde hissederken ve bir o kadar korkuyordu içine düşeceği o sonsuz karanlıktan.

Son bir kez baktı aynaya ve korka korka. Göreceklerinden korkuyordu ne göreceğini bildiği halde. Son bir kez gülümsedi aynada yansıyan soluk ve silik görüntüsüne.

Yine hayal görmeye başlamıştı işte. Kendine bakarken Necla'nın eşlik eden görüntüsü yansdı aynaya.

Demek ki son yolculuğuna uğurlamak adına gelmişti yanına hayal bile olsa. Hayali bile ısıtmıştı. Kadın bir yandan gülümsüyor bir yandan da yalvarıyordu kocasına.

-Affet beni affet...

Açıp kapadı gözlerini. Hala oradaydı kadın, gitmemişti. O kadar gerçek ve o kadar yakındı ki. Sıcak nefesini ensesinde hissetmişti üstüne üstük.

Dönmesiyle çığlık atması bir oldu. Gördüğü asla bir hayal değildi, gerçektir ona eşlik eden. Yüzü gözü morarmış bir halde ayaklarına kapandı Rıza'nın. Hüngür hüngür ağlıyordu sanki terk eden o değilmişçesine.

Yaşadığı dehşet ve hayret arası o duygu yoğunluğu adamı içine düştüğü rüyadan uyandırmıştı. Yaşadığı acı ve ıstıraba şimdi de şaşkınlık eşlik ediyordu.

Gerçek ve hayal arasında hiçbir ayırım yapamıyordu artık. Gördüğünün gerçek mi halüsinasyon mu olduğu arasındaki o ince ayırım öylesine zordu ki...

Yoksa zamanda bir yolculuğa mı çıkmışlardı yaşadıkları o ilk heyecanı bir daha yaşamak adına.

Ne fark ederdi ki Rıza Efendi için. Demek ki başladıkları bu yolculuğu beraber nihayetlendirmeleri için oradaydı kadın. İşte yine birlikteydiler yaşanan onca ihanete ve onca acıya rağmen.

Beraber yürümeleri gereken o yolda yine bir araya gelmişlerdi.

Sabahın ilk ışıklarında iki el silah sesine uyandı mahalleli. Arka arkaya iki defa ateş almıştı silah...

Yine birlikteydiler ve bilmek istemediklerine rağmen.

Hayat bittiği yerden başka bir âleme geçiş yapmıştı tüm olanlara inat ve tüm olanlara rağmen.

Aşk kazanmıştı işte. Bir kez daha galip gelmişti aşk, ihaneti yenip.

Vuslat galip gelmişti hasrete bitmemek üzere hatta kaldığı yerden devam etmek adına...